

[Tastesen.]

kan skaffe dem uddannelse, og hvis man kan skaffe dem arbejdspladser. Der er en anden gruppe, som ligger længere ude, og det er denne gruppe, jeg tænker på. Man siger måske fra mange sider i den offentlige debat, at det er de unges egen skyld, at de ikke søger ind i en beskæftigelsessituation, at de bliver socialt klientel. Nogle siger oven i købet, at de er dovne eller ugidelige. Så nemt er problemet ikke, for det er i virkeligheden et fælles problem, som mange af de store industrilande har fået. Det er et problem, som man seriøst har behandlet i Den internationale Arbejdsorganisation i Genève, hvor man har drøftet, at denne generationskløft, disse hastige forandringer i vort moderne industrisamfund, har ført til, at man taber en meget stor gruppe af unge, som falder igennem i uddannelsessystemet, som ikke tilpasser sig arbejdsmarkedet undervejs, mens vi har så travlt med at skaffe bedre materielle vilkår, oven i købet i en tid, hvor de vestlige industrisamfund stort set har haft fuld beskæftigelse. Hvordan klarer vi dette problem, hvis vi samtidig skal have en høj arbejdsløshed?

Det, jeg vil appellere om, er, at man ikke glemmer at føre en socialpolitik, der samler disse grupper op på et tidspunkt, hvor vi har arbejdsløsheden og først og fremmest skal klare at få de motiverede i beskæftigelse. Det er vigtigt, at denne periode med arbejdsløshed, vi har, bliver så kort som muligt, at vi sætter alle midler ind på, at vi på ny kan få fuld beskæftigelse, så denne gruppe også bliver taget med. I modsat fald frygter jeg, hvis vi gennem længere tid kommer til at opleve en arbejdsløshedsprocent, der i vinterperioden vil være måske omkring 8-10, at vi udvikler sociale ghettos, hvor disse grupper, som tabes i vores materielle ræs, har håbløse forudsætninger for at blive rejst op som mennesker på ny.

Derfor beder jeg om, at man i vurderingen af, hvor vigtigt det er, at vi når frem til fuld beskæftigelse hurtigst muligt, også tænker på socialpolitikens muligheder i denne forbindelse.

Børge Pedersen (FP):

Statsministeren sagde i sin indledningstale, at denne regering ikke har noget ansvar for den arbejdsløshed, som nu truer, og det

må vi vel egentlig også give ham ret i. Efter mit partis mening er årsagen til den arbejdsløshed, der nu truer, at finde langt tilbage i tiden, formodentlig i 15 års fejlslagen politik her i landet.

I den forbindelse synes jeg dog at regeringen i alt fald har et ansvar for, at den ikke har været med til at løse nogle af problemerne nu. Der er noget inkonsekvent i den måde, man har gjort det på. Man har lavet en såkaldt skattenedsættelse eller skatteomlægning, hvad man vil kalde det, men samtidig har man strammet aktieselskabsskatten så ganske betydeligt, og det vil betyde, at væsentlige beløb bliver pumpet ud af vores erhvervsvirksomheder og brugt til fordeling blandt de offentligt ansatte i form af lønninger. Vores erhvervsblade har igenem de sidste 2-3 år, hvert eneste blad, været fuldt af advarende artikler om disse spørgsmål. Man har krævet en hel masse ting gennemført. Man har ønsket kapitalvindingskatten ganske betydelig lempet ikke blot for hr. Anders Andersens erhvervsfæller, men ganske specielt for erhvervslivet, for de mindre erhverv, som også har deres problemer, når det drejer sig om overdragelse.

Der er her i landet en meget stor skat på goodwill, hvis folk ønsker at sælge deres virksomhed. Det virker i den grad erhvervs-hæmmende på den måde, at det får de nuværende indehavere til at blive i deres erhverv langt ud over, hvad der ville være rigtigt, og det standser derfor tilgangen af nye og effektive folk.

Der er en anden ting, som regeringen også burde have gjort. Den burde have hævet udlånsloftet betydeligt. Den burde måske også have set mere på afskrivningsreglerne, og mit spørgsmål til regeringen vil derfor være: i hvilken udstrækning vil regeringen se på erhvervslivets problemer i relation til disse ting?

Jeg gør opmærksom på, at fremskridtspartiet ikke deler alle erhvervslivets ønsker i den retning, idet vi mener, at ændringen af afskrivningsreglerne f. eks. kun er en omlægning, men det er det, erhvervslivet ønsker, og jeg har ikke som erhvervsmand kunnet konstatere, at regeringen på ét eneste punkt har gjort noget for det, vi kalder håndværket og den mindre industri. Det er ganske særlig den mindre industri, der